

[Mimi Jakobsen]

til, nu kunne man godt sætte lidt tryk på kedlerne, nu var der opbakning til en forståelse for, at vi står over for en meget stor indsats, en indsats, som erhvervslivet i allerhøjeste grad er i gang med med hensyn til de nye konkurrenceforhold i det indre marked.

Jeg vil gerne understrege, at med erhvervslivet mener jeg også den del af erhvervslivet, som hedder fagbevægelsen. Jeg synes, man må sige, at regeringen har undgået i finansloven at trampe på fagbevægelsens ømme tæer, det synes jeg godt jeg vil anerkende. Man kunne have forestillet sig mange rædselsvækkende forslag, som fagbevægelsen med rette ville have syntes var en boksehandske til et blåt øje på et tidspunkt, hvor man – senere i hvert fald og forhåbentlig inden så længe – skal i gang med at forberede drøftelser på arbejdsmarkedet. Det vil jeg godt komplimentere regeringen for, for jeg synes, det er umådelig vigtigt, at man ikke har givet det signal til fagbevægelsen.

Til gengæld synes jeg ikke, at signalet til erhvervslivet som sådant – og dermed mener jeg så dem, der skal tage initiativet, sætte investeringerne i gang og prøve at få oprettet nye arbejdspladser – er det bedste. Det fremgår vel også af dagens aviser, at det heller ikke bliver opfattet således i erhvervslivet. Når fru Kirsten Lee blandt mange andre taler om, at nedsættelsen af erhvervsskatterne skulle betyde, at nu blev der gang i investering, i produktion og i arbejdspladser, er jeg ikke i tvivl om, at det var dét, der var intentionen, selvfølgelig var det dét. Vi er også enige i, at det ville give det signal.

Men når man så er så fedtet med modregningerne, som man faktisk er, når man alligevel ikke tør gå ud og sige, jamen så gør vi det – man kan navnlig undre sig over, at man ikke tør det, når man faktisk har seks borgerlige partier, der vil stemme for den – får man heller ikke det signal sendt videre, som vi havde ønsket man skulle give til erhvervslivet.

En ting, vi naturligvis også har beskæftiget os en del med under behandlingen af finansloven, er hele spørgsmålet om den offentlige sektor. CD ønsker en stor, god offentlig sektor. Vi er helt parat til, når der er konkrete forslag om omlægninger på forskellige områder – det kan være skatteområdet, som skatteministeren har taget initiativ til, det kan være folkeskolen, hvor man siger, elevtallet er faldet så og så meget, så må det også kunne falde noget i lærertimeforbruget – at medvirke.

Men hele tankegangen, som er ren ideologi, om, at nu skal der ryge 40.000 offentligt ansatte, nu skal der ryge 50.000 offentligt ansatte, og man er egentlig temmelig ligeglad med, hvad det er for mennesker, der forsvinder, tager vi afstand fra.

Vi havde lejlighed til at gøre bemærkninger om det i gårsdagens debat, og derfor skal jeg ikke gå videre ind på det, men kun sige, at vi påskønner i hvert fald, at man i første omgang har afstået fra at gå så hårdt til kommunerne, som man lagde op til.

Jeg håber, at de forhandlinger, som indenrigsministeren skal have med de kommunale organisationer, kan føre til et rimeligt og godt resultat, hvor kommunerne kan stå inde for det, de skal i gang med, nemlig selvfølgelig at holde låg på, eventuelt med flere rationaliseringer – det er fint – men der skal folk til, og man kan ikke rationere menneskelig hjælpsomhed over for mennesker, der har hjælp behov.

Et af de store punkter har naturligvis været spørgsmålet om brugerbetaling kontra lempelser i personskatterne. Det har aldrig været CD's varme kop te. Den har vi ikke brudt os meget om, fordi man trods alt må erkende, at der i personskatter ligger en vis udjævning i, at de stærkeste skuldre bærer de største byrder.

Det gør der derimod ikke i brugerbetaling; her er det penge, der skal falde, uanset hvilken indtægt man har. Det er de samme takster, og det er vi dybt betænkelige ved på store områder. Vi må også her anerkende, at regeringen har pillet forslagene ud, som for os var alvorlige, på sundhedsområdet. Det, der er tilbage, synes jeg egentlig ikke man kan angribe. At vi så har nogle andre lidt kontroversielle punkter på Justitsministeriets område og sådan noget, er vel også stort set nu ved at være dysset tilpas ned, og det synes vi er udmærket.

Vi har aldrig nogen sinde lovet, at vi med denne finanslov ville skabe mulighed for personskattelettelser. Vi er såmænd egentlig bekymrede nok over det signal, der ligger i at fjerne renteaftgiften. På den anden side set må vi ærligt sige: Hvem i alverden vil stå tilbage og flagre med den lov, hvis alle andre synes, den skal afskaffes? CD vil i hvert fald ikke, det kan jeg garantere skatteministeren for.

Lad os så blive af med den, men signalet er naturligvis forkert. Naturligvis er det helt forkert at give det signal til os alle sammen, at nu